

РЕШЕНИЕ

№ 3695

гр. София, 08.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18
състав**, в публично заседание на 26.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **3677** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на М. А. Б., гражданин на М., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], с адрес: [населено място], бул. Б. шосе“ № 270. РПЦ-С. на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, срещу Решение № УП - ВЗО от 30.03.2021 г. на Интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила.

В жалбата се иска отмяна на обжалваното решение. Изложени са доводи, че същото е незаконосъобразно поради нарушение на процесуалните правила и в противоречие с материалния закон.

В съдебно заседание жалбоподателят и назначеният му процесуален представител не се явяват. Не изразяват становище.

Ответникът, интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците към Министерски съвет (ДАБ при МС), чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Излага съображения за законосъобразност на обжалваното решение на интервюиращия орган на ДАБ при МС.

Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото

доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството е образувано по чл. 68, ал. 1, т. 1 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ). С молба с вх. №105400-601 от 15.03.2021 г. на СДВНЧ-С., Дирекция „Миграция“; МВР, чужденецът А. Б. М. от М. е поискал международна закрила в Република България. Установено е, че същият е с етническа принадлежност: бербер, вероизповедание: мюсюлманин, семейно положение: неженен, /ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал.1, т.3 от ЗУБ, тъй като не представя официален документ, удостоверяващ самоличността му.

По време на проведеното интервю чужденецът е заявил, че е напуснал М. на 18.12.2020 г. легално с национален паспорт с полет от М. до И., Турция, където останал около три месеца. От там преминал незаконно на българска територия, след което на 27.02.2021 г. бил задържан от българските полицаи в центъра на С.. Добавя, че е подал молба за предоставяне на международна закрила, след като е заловен от служители на Министерство на вътрешните работи. Възнамерявал да се установи в някоя държава в Европа.

Чуждият гражданин мотивира молбата си за международна закрила с проблеми от личен и икономически характер в страната си по произход. Йсщият сочи, че е живял в М. със семейство си във фамилна къща в [населено място], община [населено място], обл. У., където посещавал училище до 12 клас и работил на различни места, без определена професия. Кандидатът за закрила заявява, че доброволно и по собствено желание е напуснал страната си заради икономическото положение в М.. Сочи, че, бедността го принудила да напусне родината си, тъй като желаел да работи и помага на семейството си.

В хода на производството жалбоподателят заявява, че не е арестуван или осъждан, както в страната си по произход, така и в друга държава. Отрича членство в политическа партия или организация, неприятности с властите, както и контакт с радикални ислямистки организации.

С оспореното решение интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците към Министерски съвет е отхвърлена молбата за предоставяне на международна закрила като неоснователна, на основание чл. 70, ал. 1, във вр. чл. 13, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. В решението си органът е обсъдил и актуалната обстановка в М., като се е позовал на данните в приложената справка относно страната от ДАБ при МС, дирекция “Международна дейност” / л.16-32/.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е депозирана в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ. Същата изхожда от активно легитимирана страна, отправена е до местно компетентния административен съд, срещу годен за съдебен контрол административен акт. Не са налице основания по чл. 159 от АПК. Ето защо се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество, съдът я намира за неоснователна.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган, при условията на ускорена процедура по чл.70, ал.1 от ЗУБ и при наличие на основания по чл. 13, ал. 1 от закона. Същото е в предписаната от закона писмена форма, като са изложени подробни мотиви. Обсъдена е бежанската история на жалбоподателя, положението в страната му на произход, практиката на СЕС и е преценено наличието на изискванията на чл.8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на тези на чл.9, ал.1, т.1 , т.2 и т.3 от ЗУБ - за предоставяне на хуманитарен статут.

Процесният административен акт отговаря на изискванията за форма и съдържание, тъй като се мотивира с посочване, както на конкретни факти, на които се дава и съответна правна обосновка. Съдът не установява при постановяването на решението да има допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и особено такива, които да водят до нарушение на правото на защита на жалбоподателя. Оспореното решение е издадено в ускорена процедура в производството по общия ред по реда на Глава V I, Раздел II. В хода на производството пред решаващия орган с чужденеца е проведено интервю, което е отразено в нарочен протокол, прочетен на интервюирания в присъствието на преводач на разбираем за него език.

Ето защо съдът намира, че не са налице основанията по чл. 146, т. 1-3 от АПК.

Оспореното решение съдът намира и за съответно на материалния закон. За да е нищожен административният акт несъответствието с материалния закон трябва да е толкова съществено, че то да е издадено при пълна липса на правно основание., каквато в случая не е налице. Този извод съответства и на застъпването в теорията становище, че с оглед презумпцията за законност на административния акт, при съмнения относно порока на административния акт, следва този акт да се сметне за унищожаем, а не за нищожен.

Причините, които българският законодател установява, като обосноваващи предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут, се сочат в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията, следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произходът на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да се получи от държавата по произход.

В настоящия случай, видно от протокола от проведеното с оспорващия интервю по реда на чл. 63а от ЗУБ, същият заявява, като причина за напускане на страната си по произход са отношенията на властите към етническото малцинство, към което

принадлежи. Изнесените в интервюто факти правилно се интерпретират от органа, като неустановяващи данни за проявено спрямо търсещия закрила чужденец на основание на неговата раса, религия, националност, политическо мнение или етническа принадлежност. Същият сам определя, че е мюсюлманин по религиозни убеждения, каквито са 99% от населението на страната. Не са налице доказателства за наведените от чужденеца твърдения за дискриминационно отношение по отношение на берберите, от мащаб, който да обоснове предоставяне на закрила. Нито един от изнесените факти от бежанската история не сочи данни за опасност или реално проявено насилие поради причините, които се релевират в закона. Липсват конкретни данни за проявено насилие спрямо търсещия закрила или опасността от такова по някоя от причините, установени в чл. 8 от ЗУБ при пребиваването му на територията на М.. При липса на данни за такова, правилен се явява изводът, който прави ответникът, че оспорващият напуска страната си по произход, мотивиран единствено от съображения, които не са релевантни за настоящото производство. Чужденецът не сочи, че изпитва основателни опасения от преследване по някоя или някои от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

Съдът намира, че след извършената преценка на фактите от бежанската история, обосновано се приема, че визираните причини за напускане на страната по произход не са правно значими по смисъла на ЗУБ. В конкретния случай обстоятелства, релевантни по см. на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, не се установяват по категоричен начин. Реално в историята си чужденецът не навежда твърдения за конкретни репресии, предприети спрямо него или близки членове на семейството му, които да се дължат на някоя от причините, възведени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В тази връзка съдът споделя доводите в оспореното решение, развити и в хода на съдебното производство, че жалбоподателят е мигрант. Аргументи в тази насока черпи и от обстоятелството, че чужденецът депозирал молба за закрила едва след като е заловен и под страх да не бъде депортиран. Същият признава, че е възнамерявал да се установи в друга държава.

Съдът намира за правилна и обоснована преценката на Интервюиращия орган за неоснователност на молбата и за предоставяне на хуманитарен статут на основанията посочени в чл. 9, ал. 1, т. 1-2. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай, както се сочи в обжалваното решение, чужденецът не навежда като причина за напускането на родната си страна, наличието на опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция, или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание. Дори напротив - от бежанската му история става ясно, че нито е арестуван, нито осъждан в държавата си по произход, нито се сочат никакви ясно изразени проблеми с властите, полиция и

армия или други организации. В тази връзка съдът съобрази, че родителите на чужденеца и близките му продължават да живеят понастоящем в М., в същото населено място.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Съдът приема, че тя не е налична по отношение на оспорвания. Член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Действително, в свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № C- 465/07/M. E. and N. E. vs S. van J./, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата- членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за този вид закрила, решаващият орган е приел, че макар да са налице данни за отделни прояви на беззаконие от страна на правителството, М. не се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Този извод е сторен въз основа на факти, които се съдържат в цитираната по-горе справка. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Цитираната справка е изготвена от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представлява официален писмен документ и обвързва съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства.

Представената в съдебно заседание допълнителна справка за актуалната общественно-политическа обстановка в М. не променя извода за правилността на решението на интервюиращия орган.

При липса на други противопоставими доказателства, които да оборват фактическите изводи на ответника, съдът не може да обоснове основателност на молбата за предоставяне на статут на пакистанския гражданин по реда на чл. 9 от ЗУБ.

Не се установява да са налице и основания, визирани в чл. 9, ал. 6 и, ал. 8 от ЗУБ, за да се приема извод за предоставяне на такъв статут.

Административният орган е изпълнил задължението си за установяване на релевантните за предоставяне на бежански или хуманитарен статут. Извършил е проверка доколко субективните опасения на жалбоподателя от преследване или реална опасност от тежко посегателство са обективни, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход. Ето защо, изводите, че по отношение на жалбоподателя не са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

Съобразявайки изложените мотиви, съдът намира за неоснователни и недоказани релевантните доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание и чл.172,ал.2, АПК, Административен съд,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. Б., гражданин на М., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], с адрес: [населено място], бул. Б. шосе“ № 270. РПЦ-С. на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, срещу Решение № УП - ВЗО от 30.03.2021 г. на Интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила, като **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: